

De fyra slagfälten

Ibland sägs det att Sverige är på väg mot ett inbördeskrig, att det kommer att växa fram en motståndsrörelse som revolterar mot dessa våra makthavare, eftersom de så kapitalt missförstått sitt uppdrag och satt den egna befolkningen på undantag. *Nordiska Motståndsrörelsen* (NMR) är väl det närmaste en traditionell motståndsrörelse vi har i Sverige. Med tanke på deras politiska program, är det svårt att föreställa sig att de kommer att växa – att de på något sätt kan utmana vår nuvarande maktelit. Och om jag skulle ha fel i detta (vilket jag är ganska säker på att jag inte har) så är det ändå inte lockande att se dem i regeringsställning.

Även om man inte gillar NMR skulle man kunna acceptera dem, eftersom vi har samma fiende. Så fungerar ju svenska feminister när de håller tyst om muslimers kvinnoförtryck och sexuella övergrepp, därför att muslimer tillhör de minoriteter vars intressen de solidariserar sig med (bra grogrund för kvinnoförakt).

Så enkelt är det emellertid inte. NMR:s kamp mot överheten är med ganska stor säkerhet kontraproduktiv. Vårt vänsteretablissemang älskar att hata dem. Ja mer än så, de behöver dem. För en politisk rörelse är det inte bara nödvändigt med lojala följare utan också fiender. När NMR säger "Vi är inga politiker, vi är folket" har etablissemang en helt annan definition, som förmodligen också är folkmajoritetens (när folk alls bryr sig om NMR och deras budskap). Så här lyder Wikipedias definition:
https://sv.wikipedia.org/wiki/Nordiska_motst%C3%A5nds%C3%B6relsen

Nordiska motståndsrörelsen är en nordisk våldsbejakande, högerextrem, antisemitisk, förintelseförnekande, militant och nynazistisk organisation och ett politiskt parti, vilket

genom revolution vill skapa en nordisk nationalsocialistisk republik bestående av de nordiska länderna Sverige, Finland, Norge, Danmark, Island och eventuellt även de baltiska länderna.

Det är bara heilandet och en idoliserad Hitler som fattas. Såväl det antirasistiska etablissemang som extremvänstern får råg i ryggen och kan ge sig ut i motdemonstrationer. Tänk vad härligt att få skrika "Inga nazister på våra gator!". Man ska inte underskatta den njutning som den legitima aggressiviteten erbjuder.

Det kanske är mera näraliggande att beskriva Sverigedemokraterna som ett slags motståndsrörelse? De växer så det knakar och de övriga partierna, i synnerhet socialdemokraterna, ser skräckslaget och hjälplöst vad som sker. Sverigedemokraterna verkar vara den slags fredliga motståndsrörelse, som har förutsättningar att fungera i en demokrati, där regerande politiker tillsätts genom allmänna val.

Motstrategin är att peka ut också Sverigedemokraterna som rasister och våldsbejakare. Hur många gånger har vi inte fått läsa om partiets bruna rötter (gäller nog i ännu högre grad för Centerpartiet) och om hur tre sverigedemokrater med den detroniserade Kent Ekeröth i spetsen några dagar före valet 2010 slåss med järnrör (det var visst det mesigare materialet aluminium).

Nu är det ju långt ifrån säkert att Sverigedemokraterna, även om de i valet om några månader skulle växa till över 30 procent, ändå får vara med och bilda regering. Beroende på valresultatet kan vi få se hur makteliten prövar att gå samman i nya konstellationer – det mest troliga är väl att de gamla arvfjenderna socialdemokrater och moderater slår sig samman under parollen "rädda det som räddas kan".

Kan man då säga att "folkviljan" vann? Socialdemokrater och moderater formar ju en majoritet och även om vårt kulturetablissemang gör sitt bästa för att övertyga medborgarna om att minoriteterna ska ha företräde, är det majoriteten som "äger" den politiska makten.

Frågan är inte särskilt lätt att besvara. Längre tillbaka, när kommunisterna inte lyckades få det arbetande folket att tro på att deras ideologi var den bästa, började de laborera med begreppet *klassmedvetande*. I sin övertygelse om att ha rätt, underkände de folket, som sov (tyckte ju Reinfeldt också) eller hade blivit lurade, med ett outvecklat klassmedvetande som resultat. Till exempel skrev Göran Greider för fem år sedan en liten kria i ämnet där han påstod att "det rasisterna fruktar mest av allt är klassmedvetande, där det varken finns svensk eller invandrare, kvinna eller man".

<http://www.dagensarena.se/magasinetarena/ideer-for-ett-nytt-klassmedvetande/>

Det är ett intressant budskap, i sitt totala ignorande av både verkligheten och vad som är möjligt att uppnå. För det första, här har "borgaren" som representant för ondskan blivit ersatt med "rasisten". Eftersom vi som inte gillar dagens invandringspolitik alla är stämplade som rasister, oavsett om vi i ordets egentliga mening är rasister eller inte, så har vi därmed hamnat i en ideologisk fantasi, Göran Greiders ideologiska fantasi. Alla som inte tycker som

han är rasister. Man får förmoda att Göran Greider är en "icke-rasist med klassmedvetande". Eftersom han inte bara är professionell och flitig skribent utan också poet, kan man räkna med att han klarar att böja och vrida språket, så att det på ett rättvisande sätt återger hans värderingar. Det betyder att han som klassmedveten inte längre är i stånd att skilja en invandrare från en svensk och inte heller man från kvinna.

Grattis Göran, men jag har svårt att se detta som ett eftersträvansvärt mentalt tillstånd. Antagligen beror det på att jag – med Göran Greiders terminologi – är en klassomedveten rasist. Och jösses så många vi är, med tanke på att Sverigedemokraterna är på väg att bli Sveriges största politiska parti. Rasister är vi allihopa – utom Göran Greider förstås. Och Åsa Linderborg, som tillsammans med Göran Greider nyligen givit ut "Populistiska manifestet" där underrubriken säger att den riktar sig till "knegare, arbetslösa, tandlösa och 90 procent av alla andra".

Aj, det var ett sidospår. Jag kunde helt enkelt inte låta bli att drämma till Göran Greider. Med åren har jag blivit alltmer allergisk mot ideologiska krumsprång.

För att knyta an till huvudtemat, har jag ovan nämnt två politiska arenor där motståndet mot den förda politiken tar form: den klassiska med våldsamma protester på gator och torg och den parlamentariska, där striden förs i riksdagen och där kombattanterna åtminstone idealt sett representerar sina väljare.

Nästa politiska arena är medierna och en återkommande fråga är vilka som bestämmer, politikerna eller journalisterna. Svaret på den är att journalisterna bestämmer vilka som ska bestämma, eftersom medierna sedan politiken professionaliserats och politikerna tappat kontakten med sina väljare, är politikernas enda kanal till väljarna, för självpresentationer och ideologiska budskap. Detta leder till en symbios mellan politiker och journalister, eftersom journalister naturligtvis helst och mest lyfter fram de politiker som har samma värdegrund (sic!) och uppfattningar som de själva.

Därmed vill jag markera att de viktiga politiska striderna inte tar plats på gator och torg och heller inte i riksdagen. Det är medias offentlighet som gäller. Ännu så länge bör tilläggas, därför att sociala media är en växande konkurrent. Det är anledningen till att Donald Trump twittrar – han ser journalisterna inte bara som sina utan också som Amerikas och det amerikanska folkets fiender. Det är givetvis ett perspektiv som journalistkåren avvisar, men min uppfattning är att Trump har helt rätt. Detsamma gäller för journalisterna i många västliga länder, vilket inbegriper Sverige. Svenska journalister står inte på folkets och inte heller på nationens sida.

Och – det här är viktigt att förstå – anledningen till att de har hegemonisk makt och att inga dissidenter ges tillträde till offentligheten (annat än när man kan dem en rövspark förstås) är att det är i medierna som kampen förs. Medierna är slagfältet och på ett slagfält finns det inte plats för några överlevande fiender. Alla fiender som vågar sig dit måste besegras!

Den dag som journalister och de av dem korade politikerna inte längre behärskar offentligheten, så är de på väg att förlora. Det är en iakttagelse som bland andra filosofen Hanna Arendt gjort – att det inte är revolten med allt sitt våld som leder till ett regimskifte utan revolten är andra steget, efter att makthavarna visat sig svaga och börjat förlora makten över offentligheten. Sedan kan det gå snabbt. Det är orsaken till att vår härskande maktelit absolut inte kan släppa fram en folkligt framröstad Jimmie Åkesson och Sverigedemokraterna till maken. Ett paradigmskifte innebär att de åker ut så det bara visslar om det. Ungern är som bekant ett land där detta har skett. Och vi vet ju alla hur svenska media skriver om Ungern. SD var ju de enda som av begripliga skäl häromdagen röstade mot ett i framtiden skattefinansierat public service – eftersom det anser att SVT, SR och UR istället är vänsterkanaler.

Eftersom nätet erbjuder en annan plats att föra kriget på, Sociala Media, blir både journalister och politiker oroliga. De utmanas på ett annat slagfält än det där de har total kontroll. Det är anledningen till deras mångordighet om fake news, trollfabriker och "hate speech". De påstår att censur och kontroll är nödvändig. De dammsuger Facebook på åtalbar kritik (hets mot folkgrupp). De vill skaffa sig samma kontroll över Sociala Media som de har över Main Stream Media. För det fria ordet vore det en katastrof om de lyckades! EU har just röstat genom ett "EU-filter". Konsekvenserna är skrämmande. Som enda större svenska tidning har GöteborgsPosten uppmärksammat detta. Emanuel Karlsten skriver: <http://www.gp.se/kultur/kultur/internet-som-vi-k%C3%A4nner-det-verkar-uppl%C3%B6sas-1.6671265>

Det internet vi får är ett där ett filter blockerar varje bild eller video där det finns upphovsrättskyddat material, även sådant du själv äger. Du är skyldig tills motsatsen bevisas. Igen: Ett filter som stoppar olagligheter! Orwell måste vända sig i graven. Eller åtminstone ringa EU och kräva ersättning för manusstöld.

För att summera, detta är de fyra slagfälten: gator och torg, riksdagen med sina partier och utskott, medierna och sociala medier. Tidsmässigt ligger de i samma ordning: gator och torg är gårdagens slagfält, riksdag och utskott – ja där förekommer strider, men inte de viktigaste. Offentligheten är det överlägset viktigaste slagfältet. Sociala media är uppstickaren. Här kan politiker och opinionsbildare få rejält med stryk, men den definitiva avrättningen sker fortfarande i MSM.

Och nu, äntligen, är jag framme vid det som fick mig att börja skriva på den här bloggtexten, nämligen frågan hur man bär sig åt för att få tillträde till medierna. Hur skaffar man sig rätt att få strida på det enda riktigt viktiga slagfältet? Var finns mediernas akilleshäls?

Det vapen som kan vändas mot journalisterna kan sammanfattas med uttrycket "Inget slår en bra nyhet". Att medierna har en agenda vill de helst inte skylta med. Istället lyfter de fram sin roll som nyhetsförmedlare. De väljer och designar nyheter, men de kan inte underlåta att rapportera, därför att det vore liktydigt med självmord. Därför, trots att Trumf inte gärna

använder sig av medierna, så är han med varenda dag, också i svenska media. Inte lika ofta men i stort sett detsamma gäller för Jimmie Åkesson. Och hur mycket medierna än brunbetsar Sverigedemokraterna, så växer partiet. Man kan naturligtvis säga som man gör i reklambranschen att alla nyheter, också de dåliga, är bra nyheter, men mera träffande är att konstatera att samtidigt som man inte ska överskatta mediekonsumenternas kunskaper ska man inte underskatta deras intelligens.

Detta att medierna inte kan motstå att publicera om de får bra nyheter serverade på en bricka har i synnerhet utnyttjats i det tyskspråkiga Europa, där den identitära rörelsen växer. De unga högutbildade identitärerna förbereder sig mycket noga och arrangerar spektakulära händelser där medierna ofta redan är på plats för bevakning. Men inte nog med det, de har också med sig egna fotografer (bilder är viktigare än långa texter, som den här) och ser till att både MSM och sociala media nappar. Spektakulärt, men aldrig våldsamt. De är helt på det klara med att våld är förkastligt. Med våld kan man erövra ett torg men man kan aldrig få den tysta majoritetens gillande. Identitärerna, det är vår tids fungerande och löftesrika motståndsrörelse. Om dem ska jag berätta mer i en kommande krönika.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2018/06/21/de-fyra-slagfalten/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.